

Sygn. akt I NO 47/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania W. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z dnia 21 listopada 2018 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwadzieścia siedem stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274

z udziałem M. B., M. X., D. C., E. D., M. F., B. G., E. G., A. H., M. J., E. K., M. L., M. L., L. N., A. O., M. O., J. P., A. P., J. S., F. S., Z. S., M. S., M. W., M. X., A. W., J. W., A. X., Ł. Z.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 listopada 2019 r.

uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 1 w całości oraz w punkcie 2 w części dotyczącej odwołującego się W. W., i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 21 listopada 2018 r., działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2018, poz. 389 ze zm., dalej: ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie M. B. S. , M. X. , D. C. , E. D. M. , M. F. , B. G. S. , E. G. , A. H. , M. J. , E. K. R. , M. L. L. , M. L. , L. N. , A. O. K. , M. O. , J. P. , A. P. , J. S. , F. S. , Z. S. K. , M. S. , M. W. , M. X. S. , A. W. , J. W. B. , A. W. oraz Ł. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G. (pkt 1 uchwały) oraz zdecydowała się nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. B. , K. B. , M. C. , B. C. M. , M. D. J. D. , U. D. , B. D. , A. G. Ł. , M. G. , M. H. , M. J. , M. K. , J. K. M. , A. K. , A. K. , M. L. , J. Ł. , P. M. , J. M. , J. N. , P. P. , I. P. , R. P. , M. P. L. , A. S. , A. X. , A. Y. , A. S. Ł. , M. T. , S. U. , B. W. P. , W. W. i P. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G. (pkt 1 uchwały). Obwieszczenie o wolnych stanowiskach zostało ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., pod poz. 274.

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także jako KRS lub Rada) stwierdziła, że wszyscy kandydaci biorący udział w postępowaniu nominacyjnym spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2018, poz. 23, ze zm., dalej: u.s.p.). Podkreślono, iż Rada przy podejmowaniu uchwały kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a także ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Podejmując uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła również pod uwagę oceny na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminu zawodowego, choć – jak wskazano w uzasadnieniu uchwały – oceny te nie były jednak kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów. Wskazano bowiem, że wszyscy kandydaci posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali oceny kwalifikacyjne wskazujące, że zasadniczo spełniają wymogi formalne do ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w sądzie okręgowym.

Opiniując kandydaturę skarżącego Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jego sylwetkę wskazując, że W. W. urodził się [...] 1965 r. w S.. W

1990 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...), uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. Po odbyciu w latach 1990-1992, aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w G. , we wrześniu 1992 r. złożył egzamin sędziowski z oceną dobrą. Po odbyciu w latach 1992-1995 aplikacji adwokackiej, w styczniu 1995 r. złożył egzamin adwokacki z oceną dostateczną. Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w G. z dnia 31 stycznia 1995 r. został wpisany na listę adwokatów Izby (...) (obecnie P. Izba Adwokacka), a z dniem 1 kwietnia 1995 r. rozpoczął działalność zawodową w ramach indywidualnej kancelarii adwokackiej w G.. Ponadto od 2013 r. pełni funkcję wizytatora w Zespole Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w G..

Podczas posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa 19 listopada 2018 r., w głosowaniu tajnym na kandydaturę skarżącego oddano 5 głosów „wstrzymujących się” oraz nie oddano głosów „za” ani „przeciw”. W rezultacie kandydatura skarżącego nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 21 listopada 2018 r., w głosowaniu tajnym, podczas ponownego głosowania na kandydaturę skarżącego oddano 18 głosów „wstrzymujących się” oraz nie oddano głosów „za” ani „przeciw”. W rezultacie kandydatura skarżącego nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów. W. W. w ocenie KRS nie wypełnia ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w G..

Odwołaniem z 21 lutego 2019 r. W. W. zaskarżył przedmiotową uchwałę w pkt 1 w całości, tj. w stosunku do wszystkich 27 przedstawionych kandydatów, a w punkcie 2 – wyłącznie w stosunku do jego osoby, zarzucając:

1. nieważność postępowania poprzez uchybienie treści art. 398¹³ § 1 k.p.c., w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy, w związku z naruszeniem przepisów wskazanych w zarzucie drugim (poprzez złe obsadzenie organu - Krajowej Rady Sądownictwa oraz wybranego w jej ramach Zespołu),

2. naruszenie treści art. 2, art. 8 ust. 2, art. 9, art. 10 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 173, art. 186 ust. 1 i 2 i art. 187 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 1 pkt 1

(poprzez wprowadzenie treści art. 9a ust. 1 i 2 i 3, art. 11a ust. 2 pkt 2 i art. 11b ust. 7) ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie Ustawy (Dz.U. 2018, nr 1, poz. 3) oraz prawa międzynarodowego, tj. art. 47 Karty Praw Podstawowych UE i art. 10 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka – poprzez dokonanie w sposób nieuprawniony powołania 15 nowych członków KRS oraz skrócenie kadencji części dotychczasowych członków tegoż konstytucyjnego organu, co prowadzi w konsekwencji do naruszenia zasady niezależności władzy sądowniczej i podstawowych zasad demokratycznego państwa,

3. Podjęcie przez KRS zaskarżonej uchwały z naruszeniem treści art. 3 ust. 1 pkt. 1 i 2 w zw. z art. 44 ust 1, art. 42 ust. 1 i art. 33 ust. 1 Ustawy, a ponadto art. 2, art. 8 ust. 2, art. 9, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji oraz art. 21 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE i art. 21 ust. 2 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka – poprzez niewłaściwe wykorzystanie przez ten organ (a także jego Zespół) swoich kompetencji, tj. wydanie i uzasadnienie uchwały w sposób dowolny, jak również w sposób naruszający zasadę niedyskryminacji i równego dostępu do służby publicznej przez skarżącego (z uwagi na wykonywany zawód), jak również naruszenie podstawowych zasad demokratycznego państwa.

Skarżący wskazując na pierwszy wskazany wyżej zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały, zniesienie postępowania prowadzonego przez Krajową Radę Sądownictwa w całości oraz przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania, względnie w przypadku skuteczności innego z pozostałych zarzutów – o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, szczegółowo przedstawiając argumenty przemawiające za jego stanowiskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trafność zarzutu postawionego w pkt. 3 skutkowałą uwzględnieniem odwołania.

Nie było natomiast podstaw do uwzględnienia najdalej idących zarzutów – zawartych w pkt. 1 i 2 odwołania – sprowadzających się w istocie do kwestionowania legalności sposobu obsadzenia składu Krajowej Rady Sądownictwa. W wyroku z 25 marca 2019 r., K 12/18, Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 9a ustawy o KRS, regulujący procedurę wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa spośród sędziów przez Sejm, jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Podkreślić trzeba, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma moc powszechnie obowiązującą i jest ostateczny. Wiąże on zatem także Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu

W zakresie zarzutu z pkt. 3 należy natomiast przede wszystkim wskazać, że zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, Krajowa Rada Sądownictwa powołana jest do rozpatrywania i oceniania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich. Stosownie do przepisów ustawy o KRS, Krajowa Rada Sądownictwa w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu udostępnionej dokumentacji sprawy oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli takowe zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). W przypadku, w którym na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, w pierwszej kolejności kandydatura taka rozpoznawana jest przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, który następnie opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, kierując się przy ustalaniu ich kolejności oceną kwalifikacji, przy uwzględnieniu doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, rekomendacji, publikacji i innych dokumentów dołączonych do karty zgłoszenia, a także opinii Kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego Zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ustawy o KRS). Dopiero po wykonaniu powyższych czynności Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie, a następnie podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia lub też nie, wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów (art. 37 ust. 1 ustawy o KRS).

Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa podjęta w sprawie indywidualnej, a więc także w przypadku przedstawiania lub odmowy przedstawienia

Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziowskie, wymaga uzasadnienia (art. 42 ust. 1 ustawy o KRS). Zgodnie zaś z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Odwołanie to można zatem wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, zarówno materialnym, jak i procesowym, wykluczone są natomiast zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; wyrok Sądu Najwyższego z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sąd Najwyższy jest władny wykonywać jedynie formalną kontrolę stosowania przez Krajową Radę Sądownictwa reguł postępowania dotyczących przestrzegania przez Radę przyjętych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Stanowisko to zostało potwierdzone w wyroku pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego z 15 grudnia 1999 r., P 6/99, wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, oraz w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, w którym Trybunał Konstytucyjny podkreślił dodatkowo, że ani szczególna konstytucyjna pozycja ustrojowa Krajowej Rady Sądownictwa, ani fakt, że w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania, którego przedmiotem jest sprawa w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wobec czego podlega ona kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych.

Przy tak ograniczonym zakresie możliwej kontroli uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w orzecnictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, iż obowiązkiem tego organu w przypadku, w którym kilka osób ubiega się o wolne stanowiska

sędziowskie jest przede wszystkim wyjaśnienie i konkretne wskazanie w uchwale, jakie kryteria ocenne stanowiły punkt wyjścia przy wyborze najlepszych kandydatów pretendujących do objęcia stanowiska sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2016 r., III KRS 33/16, niepubl.). Zauważyć również należy, że zakres rozważań Rady poświęcony analizie ocenianych kandydatur powinien być szerszy w przypadku osób o zbliżonej sytuacji faktycznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Mając na uwadze powyższe oraz stanowisko W. W. trzeba dostrzec, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa oceniając kandydatury zgłoszone w postępowaniu konkursowym na stanowisko sędziego stwierdziła, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe określone w art. 63 u.s.p., co dotyczy także skarżącego. Zaskarżona uchwała wprost odnosi się do kwalifikacji dotyczących jego osoby w tej części, w której w sposób zakładający akcept Krajowa Rada Sądownictwa powołuje ocenę pracy, jaka została sporządzona w postępowaniu nominacyjnym (zob. s. 75-76 zaskarżonej uchwały).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje w szczególności ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). W spornej uchwale, uzasadniając swój wybór Krajowa Rada Sądownictwa powołała się wyłącznie na ogólne stwierdzenie, że o decyzji „zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe” (zob. s. 82 zaskarżonej uchwały). Rada nie wyjaśniła, jakie kryteria w istocie zdecydowały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G. osób wymienionych w pkt 1 uchwały KRS. Nietrudno zauważyć, iż tak określone stanowisko Rady w istocie może być wyrażone w każdym postępowaniu nominacyjnym, niezależnie od tego, których stanowisk sędziowskich dotyczy i w którym sądzie. Konieczne jest jednak podkreślenie, że istotą ram formalnych postępowania nominacyjnego są właśnie kryteria wyboru kandydatów, których organ ten zdecydował się przedstawić

Prezydentowi RP, a te winny być precyzyjnie ustalone przy podejmowaniu decyzji, a następnie przedstawione w uzasadnieniu uchwały mającej za przedmiot tę decyzję. Naruszenie obowiązku określenia takich kryteriów, a także nierozważenie sytuacji kandydata, to jest relacji, w jakiej pozostają okoliczności dotyczące jego osoby do wybranych kryteriów, prowadzi do wniosku o dowolności wyboru, a w konsekwencji na naruszenie prawa.

W analizowanym postępowaniu Krajowa Rada Sądownictwa nie wskazała jakie kryteria wyboru wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS zdecydowały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie na to stanowisko skarżącego, ograniczając swoje uzasadnienie jedynie do ogólnego stwierdzenia, że kandydaci nieprzedstawieni nie wypełniają, ocenianych łącznie kryteriów wyboru w stopniu tak wysokim jak kandydaci przedstawieni Prezydentowi RP (zob. s. 83 zaskarżonej uchwały). Nie ulega wątpliwości, że do wyłącznej kompetencji Rady należy wybór decydującego kryterium spośród wymienionych w ustawie, które przesądza o wskazaniu kandydatów i umożliwia dokonanie oceny, który z kandydatów okaże się spełniać to kryterium w stopniu wyższym od pozostałych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2019 r., I NO 131/19, niepubl.). Rzecz jednak w tym, że konieczne jest wyraźne wskazanie, jakiego kryterium oraz z jakich powodów nie spełnia niewskazany przez Radę kandydat. W niniejszym postępowaniu Rada nie wskazała jednak na żadne kryterium jako przeważające, a także nie określiła precyzyjnie, że kryterium to nie jest spełnione z określonych powodów przez W. W..

Generalnie trzeba przyjąć, że uzasadnienie uchwały KRS w sprawie przedstawienia lub odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziowskie prezentuje przyjęty przez Radę sposób zastosowania kryteriów oceny zawartych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. W realiach niniejszej sprawy trzeba natomiast stwierdzić, iż uzasadnienie zaskarżonej uchwały zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający w istocie ustalenie przyjętych kryteriów oceny wobec wszystkich kandydatów, a ta okoliczność wskazuje na nieuzasadnioną dowolność zastosowania tych kryteriów. Uzasadnienie wprost zresztą wskazuje, że określone kryteria nie zostały zastosowane do wszystkich kandydatów. Taka sytuacja prowadzi do konkluzji, iż Krajowa Rada Sądownictwa

zaniechała wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy i nie zastosowała przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów wobec osób objętych zaskarżoną uchwałą. Oznacza to wadliwość procesu podejmowania przez Radę decyzji, a w następstwie wadliwość zaskarżonej uchwały i jej uzasadnienia. Wobec powyższego należy stwierdzić naruszenie art. 35 ust. 2 ustawy o KRS oraz zasad konstytucyjnych niżej wskazanych.

Zasada sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji) oraz zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) sprowadza się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz, czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Natomiast przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP, w realiach niniejszej sprawy, jest przede wszystkim badanie formalnego aspektu dostępu do służby, a więc związanego z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 131/19). Nie może być mowy o przestrzeganiu powyższych zasad w określonym postępowaniu, jeżeli organ, przed którym ono się toczy nie wskazuje w sposób konkretny i precyzyjny jakich kryteriów i dlaczego nie spełnia kandydat do pełnienia służby publicznej.

Taka sytuacja, jak już wcześniej zaznaczono, miała miejsce w postępowaniu objętym zaskarżoną uchwałą. Zwraca bowiem uwagę, iż pomimo obszerności uzasadnienia tej uchwały, spowodowanej przytoczeniem drogi zawodowej wszystkich kandydatów, wręcz znikomą jego część stanowią uwagi dotyczące kwestii doniosłej dla każdego z nich, a także fundamentalnej z punktu widzenia realizacji przytoczonych wyżej reguł rangi konstytucyjnej i ustawowej. Zawierają się one bowiem w kilku zdaniach rozproszonych w pkt. 63-65 uzasadnienia uchwały. Wynika z nich jednak tylko, że: „Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Mając na względzie dotychczasowe doświadczenie zawodowe, w tym orzecznicze uczestników niniejszej procedury nominacyjnej, potwierdzone uzyskanymi ocenami kwalifikacji Krajowa Rada Sądownictwa uznała (...)”, „Krajowa Rada Sądownictwa

brała pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomie wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminu zawodowego. Oceny te zostały zaprezentowane powyżej. Jednakże w niniejszej procedurze konkursowej nie były kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów, wobec dorobku zawodowego i zdobytych kwalifikacji po ukończeniu studiów i złożeniu egzaminów zawodowych.” oraz „W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, uzyskany przez kandydatów w niniejszym postępowaniu nominacyjnym poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) nie w każdym przypadku odzwierciedla poziom ich kwalifikacji wynikający z dokumentów zgromadzonych w toku tego postępowania”. Łatwo stwierdzić, iż posłużenie się tego rodzaju niedookreślonymi sformułowaniami, przy braku odniesienia ich do konkretnych faktów dotyczących osób, których dotyczą prowadzi do wniosku o dowolności podjętej decyzji. Nie wiadomo bowiem, w wypadku którego z kandydatów poziom poparcia środowiska oraz Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) nie odzwierciedlał poziomu ich kwalifikacji, nie wiadomo też w wypadku których kandydatów oceny kwalifikacyjne nie były kryterium decydującym i dlaczego konkretnie wobec tych kandydatów większe znaczenie należało przydać dorobkowi zawodowemu i zdobytym po studiach kwalifikacjom. Oczywiście, jak słusznie skarżący zauważa, jeżeli do któregośkolwiek z kandydatów miało zastosowanie takie ograniczenie wpływu poparcia środowiska sędziowskiego na treść zaskarżonej uchwały, pojawia się pytanie, dlaczego ograniczenie to nie dotyczyło jego osoby. Należy podkreślić, iż ostatni z powołanych fragmentów zawarty w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nasuwa poważne zastrzeżenia w kontekście trafnie podniesionych naruszeń związanych z regulacjami zapewniającymi równy dostęp do służby publicznej, a zarazem jednolitości kryteriów, stosowanych wobec wszystkich osób kandydujących do tej służby. W uzasadnieniu wskazano bowiem wręcz, że przyjęte zostało określone kryterium, ale nie jest ono kryterium jednolitym dla wszystkich, przy czym nie wymieniono tych, wobec których nie miało ono zastosowania ani również nie wskazano powodów, dla których wobec części osób zostało ono przyjęte, a wobec części nie. Takie postępowanie wprost wskazuje na niezgodność z prawem.

Niewyjaśnienie przez KRS w omawianym uzasadnieniu jakie kryteria ustawowe zostały zastosowane w stosunku do skarżącego uzasadniało uchylenie zaskarżonej uchwały w punkcie 1 w całości i w punkcie 2 w części odnoszącej się do skarżącego oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Należy podkreślić, iż Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata i sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09). Dotyczy to uzupełniania stanowiska Krajowej Rady Sądownictwa zarówno w kontekście pozytywnym, jak i negatywnym, a więc poprzez wskazywanie powodów, dla których określony kandydat prawidłowo został lub nie został przedstawiony przez ten organ Prezydentowi RP do powołania na wolne stanowisko sędziowskie. Takie postępowanie Sądu Najwyższego wykluczone jest przez ograniczony zakres kontroli zaskarżonej uchwały, o którym była mowa wcześniej.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, należało uchylić zaskarżoną uchwałę KRS w opisanym wyżej zakresie i przekazać sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.